

Dubový hrdina

V dalekém kraji mezi kopci byla vesnice. Kolem voněly louky, údolím se klikatila říčka a v hustých lesích čekala na setmění divoká zvěř. Lidé se tu měli dobře, jen jedině jim nedalo klidně spát. Vesnici terorizoval drak. Kde přebýval, kde měl své doupě, nikdo nevěděl. Možná někde blízko, možná daleko, možná vůbec ne na zemi.

Každý rok se právě jemu přičítala kdejaká pohroma - podupaná pole, zničené chalupy, ztracené děti...

Na kraji vesnice byl domek, ve kterém žil tesař se svou ženou. **Měli jednoho syna (1)**. Nikdo mu neřekl jinak než Kim. Kim byl šikovný – stíhal pomáhat doma i toulat se v okolí. Lesy kolem vesnice znal moc dobře, neztratil by se v nich ani potmě. Jen do jednoho mu zakazovali chodit. Do temného lesa u skal. Říkalo se, že právě tady ve skalách možná sídlí hrozný drak. V posledních letech jej však Kim ani nikdo jiný neviděl.

Každé jaro se odehrávala ve vesnici velká slavnost, při které Rada starších vždy vybrala jednoho mladíka z vesnice k udobření zlého draka. Rada starších vyhlásila jméno. Pro vybraného mladíka to byla velká čest, stejně i pro jeho rodinu. Celou noc se pak oslavovalo, pilo, tančilo až do rozbřesku. Mladíka, kterého ještě v noci vyprovodili k lesu darovat drakovi, už nikdy nikdo neviděl. Stal se hrdinou. Jeho tvář byla pak navždy vyryta do kmene dubu, ke kterému ho všichni vesničané **přicházeli uctívat (2)**. Za vesnicí už byla celá alej dubových hrdinů. Když toho roku nastal večer jarní oslavy, připravoval se na ni i Kim. Matka jej políbila a popřála mu štěstí. Když zapadlo slunko za obzor, muzika začala hrát, víno teklo proudem. Mladíci sepnutí v pevný kruh tančili divoce okolo ohně. Kolem půlnoci vystoupil stařešina. Plameny mu osvětlovaly tvář, když prohlásil, že vesnici toto jaro zachrání Kim. V Kimovi to šklublo. Nic takového nečekal. Dostal na hlavu věnec z březových větviček. Myslel na to, jak má rád svoji rodinu, lesy, louky, slunko. Nebude mu to všechno chybět? Chtěl se stát mlčenlivým hrdinou v dubové aleji? Když ho vyprovodili k lesu a on zůstal sám. Chvilí čekal, a pak se tajně vrátil nazpět do vesnice. Vkradl se do otcovy dílny, vzal velkou sekeru a zmizel zase v lese. Do rána se na dalším dubu objevila Kimova tvář. Byl překrásný. Vypadal jako opravdový hrdina. Jeho rodiče jako první přinesli do dubové aleje dary a květiny. Byli na Kima pyšní. Ostatní jim blahopřáli, že právě jejich syn se stal hrdinou, který svou obětí zachránil celou vesnici.

Za několik dní se v noci na náměstí objevila postava mladíka. Byl vyhublý a zbědovaný. Měl v ruce sekeru a šel přímo k **Radě starších (3)**. Lidé na něj zírali a byli zmatení. Pak někdo v mladíkovi poznal Kima. Lidé nemohli uvěřit svým očím. „To je Kim? Co tu dělá? Co s námi bude? Drak se jistě pomstí a potkají nás mnohem horší pohromy!“ Ale Kim se usmíval: „Drak se nepomstí! Zabil jsem ho.“ „Zabil? Ty jsi zabil draka? To není možné!“ Rada starších se sešla a radila se, co bude dál. Věc byla vážná, museli rozhodnout, co udělají s Kimem. Hlavní stařešina pak celé vesnici ohlásil: **“Přijmout Kima za hrdinu je nebezpečné. Nabouralo by to tradici celé vesnice. Hrdinové, jako je Kim, jsou nevyzpytatelní. Teď jej nepotřebujeme. (4)”** A co Kim? Ten zmizel ještě téhož dne. Říkalo se, že se možná utopil v bažinách, že jej možná roztrhala divoká zvěř. Kdo ví. Drak se už však nikdy neobjevil a postupem času se na něj zapomnělo stejně jako na Kima. Dubové idoly však zůstaly v aleji stát ještě dlouhá léta. Lidé je však uctívali méně a méně, až jednoho dne k nim přestali chodit úplně. Alej zarostla a tváře hrdinů zčernaly k nepoznání.

(1) Čekala bych, že hlavím hrdinou, kterého by mohl ohrožovat drak bude spíš dívka.

(2) U nás by autor nejspíš nepoužil výraz "uctívat", spíše vzpomínat, modlit se.

(3) V našem kontextu by vesnici vládl spíš starosta nebo král.

(4) Očekávala bych, že vesnice bude Kima oslavovat a třeba mu přidělí nějakou váženou funkci.

Celkově je překvapivý špatný konec. Moje představa o pohádkovém konci by byla spíš: Kim se vrátí do vesnice, kde ho uvítají, oslavují ho a jsou mu vděční. Stane se vážným členem, vezme si krásnou ženu a celá vesnice žije bez problémů, protože už ji neterorizuje zlý drak.

Přílohy

Text

Dva nápadníci (búrská bajka)

Část 1

Jeden náčelník měl krásnou dceru a ta se jmenovala Sangba. Každému se líbila, ale ze všech nejvíc po ní toužili dva mladíci, kteří se jmenovali Njila a Sefu. Každý z nich šel za náčelníkem a žádal o Sangbinu ruku. Sangba na to neříkala nic a náčelník nevěděl, kterému ji má dát za ženu. Nakonec si oba mladíky zavolaal a řekl jim: „Nemohu se rozhodnout, který z vás by byl pro Sangbu lepším manželem. Myslím si však, že by si měla vzít dobrého lovce. Tak tedy jděte do lesa a snažte se ulovit živou antilopu. Kdo z vás ji chytí a přivede sem, bude zajisté dobrý lovec a může se oženit se Sangbou.“

Část 2

Mladíci ho poslechli a odešli do lesa. Ale to víte, chytit živou antilopu, to není jen tak. Zkoušeli to všelijak, ale zvíře, po kterém šli, pokaždé uteklo. „Tohle nemá smysl,“ řekl po řadě marných pokusů starší a rozvášněný Sefu. „Budu se honit za zvířím jako blázen a ona mi pokaždé uteče.“ A tak se raději posadil na strom a ve stínu pěkně odpočíval.

Ani Njila dlouho neměl úspěch, ale stále si říkal, že jednou se to přece musí podařit. To by tak hrálo, abych tu živou antilopu nechytí, myslí si. Uminil si, že stůj co stůj vytrvá a získá krásnou Sangbu za manželku. Neznal chvíli oddechu a pořád přebíhal z místa na místo, až opravdu jednu živou antilopu chytí. Svázal ji a vítězoslavně ji přivedl k náčelníkovi. Dostavil se i Sefu, ale s prázdnou.

Část 3

A teď si určitě myslíte, že ten náčelník měl snadné rozhodování. Chtěl pro Sangbu dobrého lovce. A Njila se náležitě osvědčil. Jenže náčelník ještě váhal, komu má dceru dát. Svolaal proto radu kmenových starších a řekl jim: „Mám pro svou dceru Sangbu dva nápadníky. Řekl jsem jim, ať jdou do lesa a pokusí se chytit živou antilopu. Poslechli mě, šli do lesa a snažili se ji ulovit. Jeden z nich – Sefu – věděl, jak je to nesnadné, a tak svého úsilí po čase zanechal a vrátil se s nepořízenou. Ten druhý – Njila – byl odhodlán ulovit živou antilopu za každou cenu, i kdyby si za ní měl nohy uběhat. Neznal chvíli odpočinku. Honil se za antilopami tak dlouho, až jednu chytí živou. Máte ji tu před sebou. Víte, že ten, kdo si vezme Sangbu za ženu, bude po mně novým náčelníkem. A protože jsem už starý, musíte vy, starší mého kmene, rozhodnout, který z těchto dvou nápadníků Sangbu dostane: Njila nebo Sefu?“

Část 4

Starší se dlouho radili. Hovořili o tom, že Njila má pevnou vůli, že Sangbu nesmírně miluje a že musel vynaložit obrovské úsilí, než chytí živou antilopu. Hovořili o tom, že Sefu po prvních nezdarech přestal honit antilopu, jako by mu méně záleželo na tom, stane-li se Sangba jeho ženou. Nakonec po té dlouhé poradě starší Njilovi řekli, že je velmi odhodlaný, že je schopen všeho. Že když si postaví hlavu, nikdo s ním nehne. Takový muž, prohlásili starší, by asi Sangbu bil. Naproti tomu Sefu je povolnější, neprosazuje tolik svou vůli za všech okolností, a bude tedy dbát rad, které mu jako budoucímu náčelníkovi bude dávat rada starších. A protože bude mírnější i vůči Sangbě, starší rozhodli, aby si ji vzal.

Opět místo rady kmenových starších by v našem kontextu byly rádcové, komorní apod. Místo náčelníka by byl král. Překvapivé je, že starší zvažují, jestli bude nápadník Sangbu bít, s tím jsem se v žádné české pohádce nesešla. Nakonec i výběr manžela je překvapivý, s čímž ale vypravěč počítá. Očekávali bychom spíše, že jako budoucího manžela vyberou úspěšného

lovce, postavu, která má více maskulinní charakteristiku - silný, tvrhohlavý, odhodlaný, patriarcha.